

[Inger Gautier Schmit.]

saa vilde alt gaa storartet. Men der er dog et enkelt Omraade, hvor det tilsyneladende ikke er gaaet saa godt, og jeg havde nær sagt, at det er den højtærede Ministers Skyld. Det har ogsaa været paa Tale her i det høje Ting, nemlig Ministerens Fremgangsmaade med Hensyn til Sammenlægning af Præsteembeder. Jeg maa dog sige, at en enkelt af de ærede Ordførere, der har talt i denne Sag, og som paa det voldsomste har angrebet Kirkeministeren, ikke synes at være trængt til Bunds i den egentlige Oprindelse til denne Sammenlægning af Embeder. Jeg skal ingenlunde forsvare den højtærede Minister paa dette Omraade, idet jeg ikke kan billige hans Fremgangsmaade, men jeg maa indrømme, at der er et enkelt Punkt, hvor Ministeren maaske kan fremføre noget til sin Undskyldning. Jeg vil nævne det overfor det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, der var meget stærk i sine Udtalelser med Hensyn til Sammenlægningen af Præsteembeder og Kirkeministerens Stilling dertil. Mon det ærede Medlem ved, at den højtærede Minister i 1925 nedsatte et Udvalg, der skulde tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse, og i dette Udvalg sad ogsaa en Repræsentant for den danske Præsteforening, nemlig Pastor Birke? I øvrigt sad der i Udvalget Repræsentanter saavel for Præsteskabet som for Menighedsforbønderne og for Menighedsraadene. Udvalgets Betænkning foreligger til behageligt Eftersyn, og der er det at bemærke, at naar Kirkeministeren har taget fat paa dette Sammenlægningsarbejde, kan han desværre, siger jeg, støtte sig i alt Fald i nogen Grad til Repræsentanten for Præsteforeningen.

Denne Præsteforening har sine egne Love, og i dem staar der, at den har to Formaal, i det hele og store at tage sig af Folkekirkens indre og ydre Forhold og for det andet at tage sig af Præsternes særlige Forhold. Nu vil jeg sige, at jeg finder, at det er en uheldig Paragraf for en Præsteforening. Enten maa man tage sig af de aandelige Forhold og lade det materielle ligge, eller ogsaa skal man ganske praktisk tage sig af de praktiske og materielle Forhold og saa lade de aandelige Forhold ligge. Men her har altsaa Præsteforeningen paataget sig det, der, som jeg synes, staar usmageligt til hinanden, et Baade — Og. Det kommer saa meget mere uheldigt frem i denne Kommissions Betænkning, hvor Præsteforeningens Repræsentant er gaaet med til Nedlæggelsen af adskillige Præsteembeder med det Motiv for Øje, at Præsternes Løn derved vil kunne øges noget. Nu vil jeg

altsaa ingenlunde sige, at jeg ikke paa det Tidspunkt fuldt ud erkendte, at Præsternes Lønning var meget lav for 3die Klasses Embeder, og at man kunde ønske dette Forhold ændret. Det blev ogsaa ændret under Venstres Regering, idet der skabtes en Sammenlægning af 2den og 3die Klasses Embeder, saaledes at der opnaaedes en fælles Løn for disse. Men det, jeg altsaa vil paatale i denne Forbindelse, er, at Præsteforeningen benytter denne Lejlighed til at stemme for en Nedlægning af Præsteembeder for at kunne forbedre Lønnen. Jeg synes, at de aandelige Motiver og materielle Motiver i høj Grad kommer til at staa i et skærende Misforhold til hinanden, og jeg synes, at Præsteforeningen her i nogen Maade er optraadt efter det bedste Fagforeningsmønster, hvilket jeg ikke kan erkende er nogen Ære for Standen.

Det er dette Forhold, som jeg ikke tror, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen fuldt ud kender, thi saa kunde han ikke have undladt at omtale det i denne Forbindelse. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at vor Præstestand, hvis den er, som den bør være, altid i det danske Folk vil kunne vinde Gehør for sine økonomiske Forhold, og at man ikke behøver at organisere sig i en Fagforening for at naa frem til taalelige økonomiske Forhold. Jeg synes, det er et Skraaplan, man her er kommet ind paa, og jeg vilde ønske, at Præsteforeningen vilde stryge den Side af sit Program eller ogsaa stryge den aandelige Side, og at man saa betragtede den paa en helt anden Maade, end man tidligere har gjort. Men, som sagt, Præsteforeningen kunde billige, at der blev nedlagt nogle Embeder, for at Lønningerne kunde blive forbedret. Det har selvfølgelig stivet den højtærede Minister betydeligt af, da han begyndte sit Sammenlægningsværk. Nu er der jo her Tale om ca. 100 Præsteembeder, og det vil bringe Forstyrrelse i flere Hundrede Sogne. Det er ikke nogen lille Opgave at tage sig paa, og den er da ogsaa lykkedes ualmindelig daarligt. Jeg tror, den højtærede Minister vil gøre den danske Folkekirke en Tjeneste ved, som det ærede Medlem Hr. Steen udtrykte det, at stille denne Sag i Bero; thi jeg tror, at man opnaar saa ganske overordentlig lidt ved at sprede denne Uro og Betænkelighed omkring i Sognene, uden at det hele i og for sig fører til et virkelig praktisk Resultat. Jeg kan alligevel ikke tænke mig, at den højtærede Kirkeminister, der jo selv har været Præst i Folkekirken, og som jeg tror har Kærlighed til Sognene derude, navnlig de smaa Landsogne, hvor Ministeren jo har